

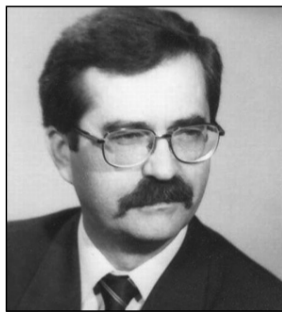
REFORMÁTUS HÍRADÓ

A kolozsvári református egyházközségek lapja

I. ÉVFOLYAM I. SZÁM

MEGJELENIK
ÉVENTE NÉGYSZER

A reformáció jelmondatai

DR. PAP GÉZA

Az 1517. október 31-ével elindult reformáció 500. évfordulójához közeledve a protestáns egyházak mindegyike már most készülődik a majdani méltó megemlékezésre. Mi reformátusok rendszerint úgy ünnepelünk október 31-én, hogy felidézzük mindazt, amivel Isten reformátorainkon keresztül megajándékozott bennünket. A reformáció tanítását nem volna könnyű feladat néhány sorban összefoglalni, ha maguk a reformátorok nem siettek volna a segítségünkre, amikor rövid, tömör mondatokban megfogalmazták mindazt, amit a református ember a Biblia alapján hisz. Ez a néhány tétel az, ami megkülönbözteti a reformátusokat más keresztény felekezetektől.

1. A reformáció egyik fontos jelmondata: „Egyedül az Írás”, azt hozza tudomásunkra, hogy Isten szavát, embernek szóló üdvüzenetét kizárólag csak a Biblia tartalmazza. A Zsid 1,1-ben azt olvassuk: „Minekutána Isten sok rendben és sokféleképpen szólott az atyáknak a próféták által, az utolsó időkben szólott nekünk Fia által”. Isten tehát szólni akar; ezt tette az Ószövetségben a próféták által, és ezt teszi az Újszövetség emberei felé is, Jézus Krisztus által. Egyedül csak a szöveg két könyve tar-

talmazza Isten szavát. Igaz ugyan, hogy a Bibliát emberek írták – sokszor még a szerző nevét, kilétét is tudhatjuk –, de azt is tudhatjuk, hogy a Szentírás írói elhívott, ihletett emberek voltak, akik nem a saját gondolataikat vetették papírra, hanem az Istentől kapott üzenetet. Erre mondja Pál, hogy: „A teljes írás Istentől ihletett...” (2Tim 3,16). A Biblia nem emberek gondolatait tartalmazza Istenről, hanem Isten gondolatait az emberről, Isten üzenetét az ember felé.

Az „Egyedül az Írás” tétele a Szentírás céljára, rendeltetésére is rámutat: nem történelemkönyv, nem földrajzi atlasz, nem társadalomtudományi tárház, hanem (66 részből álló) könyv, amelyben minden benne van, ami az üdvösséghez szükséges. Ebből nem szabad elvenni, és ezt nem kell kiegészíteni – mint ahogyan az az ember gyarlósága folytán a történelem során olyan sokszor megtörtént, amikor például a középkori egyház a Biblia mellé tette a tradíciót, a pápai és zsinati rendelkezéseket, enciklikákat, bullákat. A reformátusok számára azonban az üdvösségre nézve egyedüli mérce a Biblia.

2. A reformáció másik fontos jelmondata: „Egyedül Krisztus”. Ez a hitvallásszerű, tömör megfogalmazás azt hozza tudomásunkra, hogy Isten és ember között egyedül Krisztus a közbenjáró. Erre nézve a 1Tim 2,5-6-ban olvasható ige pontos útbaigazítást ad: „Egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Jézus Krisztus, aki önmagát adta váltságul mindenkéért”. Ez a rövid bibliai szakasz arra mutat rá, hogy mivel Isten és ember között a bűn miatt olyan nagy a szakadék, hogy

mi magunk képtelenek vagyunk kapcsolatba kerülni Vele, szükségünk van közvetítőre, közbenjáróra. Mi, reformátusok a Biblia ígéje alapján hisszük, hogy egyetlen valaki képes közvetíteni Isten és emberek között: aki lakozott közöttünk, aki szenvedett, meghalt és harmadnapra feltámadott, a mi urunk Jézus Krisztus. Egyedül Krisztus a közbenjáró. Ezt azért fontos hangsúlyozni, mert egyes emberközpontú filozófiai irányzatok azt hirdették, hogy az ember erős, hatalmas, kinötte a gyermekcipőt, felnőtté vált, így képes arra, hogy saját dolgait rendezze, következésképpen nincs szüksége sem megváltóra, sem közbenjáróra. Mások elismerték ugyan az ember elesettségét, de nem Jézus Krisztust tartották az egyedüli közbenjárónak, hanem a megoldást a félistenek és démonok világában keresték, a kapcsolat helyreállítását az angyaloktól várták; a középkor pedig az egyháznak és a szenteknek szánta a közbenjárói szerepet. Ebből pedig következik, hogy kegyes életű elődeinket, hitvalló őseinket becsüljük, erényeiket követjük, de amint a Második Helvét Hitvallás tanítja, „a dicsőült égi lakókat vagy szenteket sem nem imádjuk, sem nem tiszteljük, sem segítségül nem hívjuk, és őket az Atya előtt a mennyekben szöszölőként el nem ismerjük”. A református ember meggyőződéssel vallja: „Egyedül Krisztus”.

3. A reformáció harmadik, fontos jelmondata: „Egyedül kegyelemből, hit által”, azt hozza tudomásunkra, hogy Isten az üdvösséget nem a mi érdemeinkért, hanem kegyelemből adja, amit mi hit által kaphatunk meg.

Az alapvető kérdés az, hogy Isten kijelentése szerint hogyan üdvözülhetek, mi alapján leszek részese az örök életnek. A középkori egyház erre a kérdésre válaszolva – helyesen – azt hangsúlyozta, hogy az üdvösség kérdésében a legnagyobb akadály az ember bűne. Ebből viszont következett egy másik kérdés is: hogyan szabadulhatunk meg bűneinktől és bűnös természetünkől? Nyilvánvalóan a bűnért valakinek fizetnie kell, de ki az, aki a mi bűneinkért megfizethet? A középkori egyház – helytelen – válasza erre az volt, hogy a bűneinkért nekünk kell megfizetnünk, megoldásként pedig az érdemszerzés gondolatát hangsúlyozta. Ezen a nyomon haladva lehetett eljutni odáig, hogy az egyház bűnbocsátó cédulákat árult, azt hirdetvén, hogy az üdvösséget meg lehet vásárolni. Ez szemben a reformátorok a Biblia alapján arra mutattak rá, hogy az ember semmivel sem rendelkezik, amivel Isten jó tetsését elnyerhetné, Isten felé nincs fizetőeszköze. Sem a mi legjobb cselekedeteink, sem a böjtölésünk, sem az asketikus életmódunk által az üdvösséget és az örök életet nem tudjuk elnyerni.

A reformátorok bibliai szemléletmódja szerint az üdvösséget Isten nem a mi érdemeinkért, hanem Jézus Krisztusért adja, ajándékozza nekünk. Nem mi vásároljuk meg, nem mi fizetünk érte, hanem Jézus Krisztus, aki a goltjai keresztén egyszerű és tökéletes áldozatával kifizette minden tartozásunkat. Ebből nyilvánvaló, hogy ha a cselekedetek volnának a döntőek, akkor kérkedni, dicsekedni, versenyezni lehetne, hogy ki fizetett többet Istennek az üdvösségért, akkor szenvedésünkkel kifizethetnénk az üdvösséget, akkor fel lehetne vetni a gondolatot, hogy a jó cselekedetek tárházából akár másoknak is adjunk, hogy senki el ne vesszen. Pál határozottan tolmácsolja Isten üzenetét: „kegyelemből tartattatok meg hit által; (...) nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék” (Ef 2,8-9). Ez az ige először azt hozza határozottan a tudomásunkra, hogy nem a cselekedeteink alapján, nem azok következményeként kapjuk az örök életet. Azután pedig azt, hogy a kegyelem szempontjából nem számítanak az érdemeink, mert a kegyelmet nem lehet és nem is kell kifizetni. Végül azt is közli velünk, hogy hit által kapjuk az üdvösséget. Figyeljünk jól, tehát nem a hitünkért kapjuk, hanem a hitünk által: az Istentől kapott hit segítségével kapaszkodhatunk bele a nekünk kegyelemből adott ajándékba.

A református ember ezeket hiszi, ezeket vallja, és ezek szerint is él.

Fáklyát gyújtunk

BIBZA ISTVÁN

Eljött az a pillanat, amikor néhányan a kolozsvári református gyülekezetek közül meggyújtunk egy szerény fényű fáklyát, hátha fényesebb lesz a világ, a mi világunk, itt Kolozsváron.

Szeretném, ha jobban látnánk, honnan jöttünk, hol vagyunk és hova megyünk.

Igaz, nekem már estébe hajlanak a dolgok, de boldog vagyok, hogy ott lehetek e láng születésénél, fellobbanásánál. Biztos vagyok benne, hogy e halvány fényben az igaz igazabb, a szép szebb lesz, a fájdalmat jobban látjuk, a megoldhatatlannak tűnőt pedig megoldhatónak.

Még nem állunk mindnyájan a láng körül, de remélem, hogy minden igazán fényre vágyó lélek nonsokára idetalál. Isten rendelése az, hogy együtt legyünk és egyes legyünk győzedelmes, sok küzdelemben megpróbált hitünkben és szolgálatunkban.

E lángban is ragyogjon reánk Krisztus, a világ világossága, az apostolok önfeláldozó hűsége, a reformátorok tiszta tudománya, hitvalló őseink rendíthetetlen bátorsága és a közvetlenül előttünk járók őszinte példamutatása.

Szeretném, ha ebben a fényben egymást jobban megismernénk, egymás példán épülnénk tovább élő kövekké Isten Anyaszentegyházában, és megtanulnánk egymást sokkal jobban elfogadni és megbecsülni. Mi nem ellenségei vagyunk egymásnak, hanem versenytársai – Krisztus és a gyülekezetek szolgálatában. Szeretném, ha ez a szerény próbálkozás ezt is szolgálná.

A jövő pedig annak kezében van, aki megbízott az Ő népének tanításával, táplálásával, vigyázásával, és örök életre hívott el bennünket.

Órizzétek és tápláljátok ezt a lángot, hogy fénylőbb legyen a világosság és kevesebb körülöttünk a sötétség.

Kolozsvárott,
2011. október 21-én.

Luther kiszögezi téziseit a wittenbergi vártemplom kapujára (Ferdinand Pauwels, 1872)

„Meghitt lelkülettel találkoztunk az Írisz-telepen”

Pályafutása szépségeiről és nehézségeiről mesélt Farkas László lelkipásztor

Bárhová helyezték ki vagy hívták meg – lehetett az mezősi kis falu vagy nagyközség, de akár Kolozsvár is –, teljes odaadással a gyülekezet életének felpozícióján, a közösség mindennapjainak jobbá tételén dolgozott. Farkas László református lelkész a Mellek-patak völgyétől Magyarorszáig nemcsak Isten szavát, hanem a magyar szót is lelkiismeretesen terjesztette, és immár három és fél éve az Írisz-telepi Református Egyházközség gyülekezetében fejt ki lelkielkben, szellemiekben és anyagiakban is gyarapító szolgálatát.

KOVÁCS HONT IMRE

– Honnan és hogyan indult a lelkészi pályafutás?

– Mocson születtem 1967 decemberében, de vajdakamarási származású vagyok. Egy alkalommal 13 évesen azzal az elhatározással tértem haza a szombati vallásóráról, hogy én lelkipásztor leszek. Közöltem is édesanyammal elhatározásomat, aki megdöbbenve tekintett rám. Talán azt gondolhatta akkor, ez csak gyermekes gondolat. Akkor még nem is sejtettem, hogy ez az elhatározás a későbbiekben valóra is válik. Az általános iskola elvégzése után 1982-ben Kolozsvárra iratkoztam be az akkori 9-es Ipari-Líceumba. Itt végeztem a X. osztályt 1984-ben, ezt követően a szakiskolát 1986-ban, 1985-től folytattam középiskolai tanulmányaimat az akkori 3-as Matematika-Fizika Líceumban. Mindeközben a nehézipar karbantartójaként dolgoztam közel öt esztendőn át, közben katonának is behívtak.

– Hogyan emlékszik vissza teológiai éveire?

– Felsőfokú tanulmányaimat 1990 októberében kezdtem. Akkor nyílt ki előttünk a Nyugat felé táruló kapu. '90-ben már útlevelet kaptam, és részt vettem Sárospatakon életem első teológuskonferenciáján, ahol több mint negyven országból gyűltek össze fiatalok. Ez még jobban feltárta előttem a lelkipásztori életnek a szépségét, ugyanakkor rengeteget tanultam professzoraimtól. Sokszor végeztem lelkipásztori szolgálatot szülőfalumban, valamint a Mezőség különböző szóróványaiban, ahol megismerkedtem a kisebbségi és szóróványgyülekezeti élet nehézségeivel. Szépek voltak ezek az évek azért, mert nemcsak teológus baráti köröm volt, hanem rengeteg más egyetemre járó fiatalal ismerkedtem meg. Együtt futballoztunk a kolozsvári ifjaknak a bajnokságában, amelynek keretében a teológiának is volt csa-

pata. Tanulmányaim befejezését követően sikeresen tettem le a kispapi vizsgámat – tehát államvizsgáztam – 1995 júniusában.

– Mikor alapított családot?

– A teológia elvégzése után, '95-ben házasodtam. Az egyetemi évek alatt ismertem meg a páromat. Szilágykrasznai születésű, közgazdasági tanulmányokat végzett. Mindketten '95-ben végeztünk. Házasságkötésünk után közvetlenül kiköltöztünk az első szolgálati helyünkre, a Beszterce-Naszód megyei Mezőverese gyülekezetébe, ahol nemcsak a szépségeit, hanem a nehézségeit is megismertük a lelkipásztori pályafutásunk.

– Hogyan fogadta a mezőverese gyülekezeti kihelyezést?

– Abban az időszakban nagyon sok „üres” gyülekezet volt, csak a dési egyházmegyében több mint huszonkettő. Ezért néhányan, akik odakerültünk, alig tudtuk lefedni a hiányt. Nem volt idő azon gondolkodni, hogy mit szeretnénk – sem luxusparókiát, sem nyugodt körülményeket. Nagyon szép hely Mezőverese gyülekezete, egy román sziget kellős közepében egy magyar szív, ahol az emberek öntudatosan felvállalták vallásukat és nemzetiségüket. A gyülekezet hivatalos átvétele után egy esztendőn át három gyülekezetben szolgáltam: Mezőverese gyülekezetében, Kékesen és Szászszomboron. A három gyülekezet és falu mellett szolgálati helyemhez tartozott két szóróványa: Dellóapáti és a Buzai Fogadók. Vasárnaponként reggel 9 órakor kezdődött a programom, este 9 óráig tartott, és ezalatt végig kellett járnom három gyülekezetet.

Gyülekezeti ház, család és iskola Mezőverese gyülekezetében

– Milyen tapasztalatokkal találkozott Mezőverese gyülekezetében?

– Ott szembesültem a lelkipásztori munkának azon részével is, amit nem tanítottak a teo-

lógia: többek között a gyülekezet nevelésével vagy az iskolagondokkal. Amikor odaérkeztünk, az idősödő gyülekezetben már élt egy gyülekezeti ház építésének igénye. Sajnos ez akkor anyagilag nem volt kivitelezhető. 1996-ban holland munkakapcsolatot alakítottunk ki Damó Mária megözvegyült apanagyfalusi tiszteletes asszony segítségével a hollandiai Broeksterwoude-ban működő, Erdélyben tevékenykedő segélyszervezettel, akik felvállalták, hogy segítségünkre lesznek a gyülekezeti ház megépítésében. Igéretüknek eleget tettek. Hat esztendő áldozatos munkájával felépült a gyülekezeti ház, de vele egyidőben folyt a lelkipásztori lakás ablakainak cseréje, központi fűtésének felszerelése, gazdasági épületek építése.

Amikor kikerültünk, a gyermekek rengeteg román szót használtak. Az ötödik osztály elvégzése után csak román tagozaton tanulhattak a szomszédos Kékes községben. Magyar tagozat csak Apanagyfaluban működött, majd ezt a tagozatot áthelyezték Vécébe. Az ingáztatás költségeit elő kellett teremteni, ami az 1990-es esztendőben nem kis erőfeszítésbe került. Négy esztendőn át személyesen felügyeltem és adminisztráltam az iskolabusz pályázati pénzekből, alapítványok segítségével. Nem kis munkát, pénzt és fáradságot jelentett, de ma azt mondom, megérte. Nagyon sok Mellek-patak völgyén élő gyerek, aki magyarul végezte tanulmányait, egyetemi diplomát szerzett, belső- és külföldön ma is megállja a helyét az életben. Elégtelt jelent számomra az, hogy ma is felhívhatnak vagy üzennek, tartják velem a kapcsolatot ezek az időközben anyákká és apákká nőtt „gyerekek”.

Az elődöm, Domahidi Béla megnyert egy pályázatot, ezzel a pénzzel felszereltünk három parabolaantennát, ennek segítségével nézheti az emberek a Duna Televízió műsorait.

Ma is örömmel gondolok vissza arra a nyolc esztendőre és két hónapra, amely alatt a mezőverese gyülekezeti és környékbeli gyülekezetekben szolgáltam családommal együtt. Itt születtek gyermekeink, Eszter, Boglárka és Krisztina. Nyolc esztendő távlatából elmondhatom, hogy otthon éreztük magunkat, és időközönként ma is szívesen visszatérünk.

Tatarozás-javítás harmadszor

– Milyen változásokat hozott Magyarországra?

– Szóval egész más település volt, közel a városhoz, más mentalitással. Ott is nagyon jól telt – a maga szépségeivel és gondjaival, hiszen minden gyülekezetben akad tennivaló. Közel négy és fél évet szolgáltunk ott. Mezőverese gyülekezetébe be sem fejeztük az épületek felújítását, már költöztünk Szovátra, és ott folytatódott a munka. A gondnok és a presbitérium lelkes segítségével sikerült a gazdasági épületek felújításunk, a temp-

Farkas László az Írisz-telepi templom egyik érdekességével, a kínai ígfelirattal

lom cserepeit teljesen kicserélnünk. A következő esztendőben bevezettük a városi vizet, majd fürdőszobát, konyhai helyiséget újítottunk fel a parókián. Mielőtt a saját kényelmünkre is gondolhattunk volna, megüresedett az Írisz-telepi gyülekezet lelkészi állása. A meghirdetett pályázaton én is részt vettem. A jelentkezők közül végül engem választott a gyülekezet. Itt szolgálunk immár több mint 3 és fél esztendeje.

– Milyen lelkülettel találkozt Kolozsváron?

– Kolozsvár egyik nagyon kedves gyülekezete az Írisz-telepi. Meghitt lelkülettel találkoztunk itt, ahol mindenki, aki templomba jár, ismeri a másik embert, osztozik az örömeiben és a bánatában is.

– Milyen állapotban találta a gyülekezetet, a templomot, a parókiát, és mi változott azóta?

– Egy élni akaró gyülekezet várt bennünket. Megalakulásaikor, 1958. január 1-jén kétezer lelket számlált, ma már csak 821 nyilvántartott tagunk van. Temploma 1950–1957 között, Kós Károly és Debreczeni László tervei alapján épült. A templom fűtését kellett sürgősen megoldanunk, először elektromos padfűtést, majd központi fűtést szereltünk. Kicseréltük az ablakokat és belülről kimeszeltük a templomot. A lelkészi lakást párhuzamosan javítottuk a gondozói lakással, míg tavaly a gyülekezeti ház egyik részét átépítettük segédlelkészi szolgálati lakássá. Három évbe ennyi fért bele.

– Milyen arányban járnak istentiszteletre és hány konfirmándust számlálnak?

– Örömmel mondhatom, hogy buzgólag látogatják a gyülekezeti találkozókat: 100–150 lélek, jeles ünnepekkor ennek kétszerese. De a hétköznapi bibliaórákon és kóruspróbáinkon is számottevő a részvétel. Gyülekezetünk gyerekei közül olyanok is vállalják a konfirmációi előkészítőket, akik túl vannak a konfirmációs életkoron. 11 másodéves gyerekünk és 9 kezdő konfirmálónk van.

– Mit tudhatunk a kórusról?

– Kórusunk tavaly újraalakult. Szép hagyománya volt az

itteni kórusnak, erről tanúskodnak a gyülekezetünk levéltárában található elismerések. Sajnos azt tapasztaljuk, hogy a fiatalok részéről nincs nagy érdeklődés eziránt. Az idősebbek, akik különböző kórustalálkozókon részt vettek, a régi emlékekből próbálják felépíteni az új kórust, és ameddig Isten kegyelméből együtt vagyunk, addig örömmel énekelünk.

Közös anyagi és lelki teendőink vannak

– Melyek az egyházközség jelenlegi legnagyobb gondjai?

– Mint minden más gyülekezetben, az elszegényedés itt is nagy gondot jelent. Erdély-szerre egyre nagyobb az igény az egyház szolgáltatásai, segítségére iránt – nemcsak lelkielkben, hanem anyagiakban is. Az Írisz-telepen is szembesülnöm kellett ezzel a gonddal. Nagy többsége a gyülekezetnek nyugdíjas, egyre kevesebben tudják úgy beosztani nyugdíjukat, hogy mindennek elegendő legyen.

– Milyen további feladatok várják Írisz-telepen?

– Sok a teendő. Az anyagi munka mellett nagyon sok a lelki teendő. Sok az idős ember és a beteg, akiket fel kell keresnünk, egyre többen igényelik, hogy bekopogjunk hozzájuk. A negyed épülőben van, rengeteg tömbházlakás épült az elmúlt esztendőben, a betelepeditteket be kell plántálnunk a gyülekezetbe, otthont kell biztosítanunk számukra. Ezek nagy feladatok, és nem egy ember munkája: a presbitériummal és a gyülekezettel összhangban kell végeznünk.

Az elődöm, Nagy Levente lelkipásztor munkássága alatt peres úton sikerült visszaszerezni egyik egyházi ingatlanunkat, amely ma az egyháznak pénzforrást jelent. Még van egy egyházi ingatlanunk – amelyben az Írisz-telepi óvoda működik –, amely visszaigénylés alatt áll.

A további eredményes munkához kérem Isten segítségét a magam és a gyülekezet minden egyes tagja számára.

A gyülekezet legnagyobb büszkesége a Kós Károly és Debreczeni László tervezte templom

„Mi már nem leszünk, de a templom akkor is állni fog”

Restaurálással készült a jeles évfordulóra a szamosfalvi gyülekezet

Szerény, ám elkötelezett, vallásukhoz hűséges, tenni akaró emberekkel találkoztunk néhány nappal ezelőtt, amikor Szamosfalvára vezetett utunk, hogy a nemrégiben felújított református templomot szemügyre vegyük. Hamar megbizonyosodtunk ugyanakkor arról is, hogy a nyáj koránt sincs egyedül: a gyülekezet presbitériuma meghívására – családjával együtt – 2003. szeptember 3-án költözött ide a szintén tevékeny Péntek Márton lelkipásztor, aki azóta vezeti a tizenkét kolozsvári gyülekezet legkisebbikét. S noha a szoporiakkal és a kölesikkel együtt is csak 810-en vannak, a szamosfalviak őseikhez hasonlóan megbecsülik, amijük van, és a jövő nemzedékeire is gondolnak.

FERENCZ ZSOLT

Templomépítés, 1909.: többezer korona és amerikai munkadíj

2013-ban lesz száz éve annak, hogy Szamosfalván megépült a jelenlegi református istenháza, a gyülekezet harmadik temploma. A századelőn, amikor a lélekszám növekedésével „a régi, kicsi templom már nem tudta befogadni a híveket, különösen ünnepnapokon, a gyülekezet részéről felmerült egy nagyobb és szebb templom építésének a gondolata” – derül ki a Teleky Mihály nyugalmazott teológiai professzor által összeállított, a település és a gyülekezet történetét bemutató visszatekintésből. Magával hozta ezt a leírást Veér György presbiter, akivel a parókia tanácstermében találkoztunk, majd innen, immár a házigazda Péntek Márton, valamint Vajas János főgondnok és Vincze János Zoltán gondnok társaságában a templomba indulunk.

Közben megtudjuk: a presbiteri gyűlés és az ezt követő egyházközségi közgyűlés nyomán fogtak hozzá a munkálatokhoz 1909-ben a helybeliek: Muzsnay Miklós lelkipásztor vezetésével az egyház 2100 koronáért vásárolta meg a telket, majd ki-ki igyekezett pénzt szerezni a templom megépítésére. Egyesek például – Gévált János és Lénárt János András – „az 1910. június 18-án tartott gyűlésben kötelezték magukat, hogy saját költségükön kiutazzanak Amerikába, és ha másképpen nem is, de saját kezük munkájával biztosítanak az egyháznak 1000–1000 koronát”. Emellett országos szintű gyűjtés nyomán, valamint a helybeliek és a környéken élők önkéntes munkájával és pénzadományával sikerült felépíteni a parókiát és a templomot, utóbbit „ünnepléssel és lelkesedéssel” övezve, 1913. október 26-án szentelték fel.

Beszélgetőtársaink: Vincze János Zoltán gondnok, Vajas János főgondnok, Veér György presbiter, Péntek Márton lelkipásztor

Kívül-belül ünneplőbe öltöztették a templomot

A szamosfalviak már akkoriban kivették részüket az adakozásból és a munkából egyaránt, s amint azt beszélgetőtársaink megerősítik, elődeik keményen és jól dolgoztak, erről a mostani felújítás során is volt alkalmuk megbizonyosodni. Az idő azonban nem csak az embereket, de az alkotó folyamat eredményét is megviseli; a centenáriumi közeledtével ezért döntöttek úgy 2009-ben a gyülekezet tagjai, hogy az alkalomra ünnepi köntösbe öltöztetik szerett templomukat, s hozzá is láttak a tető rendbetételéhez és a külső munkálatokhoz. Ekkor győzöttek meg arról, hogy a helyzet bonyolultabb, mint elsőre gondolták, hiszen teljesebb körű restaurálásra van szükség. „Ráhajtottak” hát, mondván: sikerülnie kell, sikerülni fog. Két év alatt valósult meg mindez: kibontották a mennyezetet, kicserélték a gerendákat, a padlózatot, a lépcsőt és a padokat, lebontották, majd újraépítették a karzatot, hangszórókat szereltek fel, megoldották a villanszerelést és villamosították a harangokat.

Minden család 500 lejellel járult hozzá a templom helyreállításához, ezen kívül más gyülekezetektől, a püspökségtől, az egyházmegyétől és a román kormánytól is kaptak támogatást. Bekapcsolódott továbbá a helyi ortodox gyülekezet is, amelyek tagjai a reformátusok korábbi segítségét pénzadományokkal hálálták meg. – Jó a viszony a lelkipásztorok és a gyülekezeti tagok között, ez valószínűleg annak köszönhető, hogy amikor a románok hat évvel ezelőtt az ortodox templomot építették, a szamosfalvi reformátusok is melléjük álltak. Most pedig már nem is kellett kérnünk, jöttek maguktól, és elég szép összeggel segítettek – magyarázza Péntek Márton, és hozzátesszi: a templom tornya is komoly restauráláson esett át, kicserélték to-

Két év alatt kívül-belül megújult a szamosfalvi református templom

vább a rajta lévő közel száz kilós gömböt is. Ennek belsejébe papírlapot helyeztek, amelyre a restaurálás idejét, a presbiterek, valamint mindazok nevét írták fel, akik ezúttal jelentős szerepet vállaltak. A templombelső közepén lévő csillárt, akárcsak az oldalfalakon elhelyezett kisebb csillárokat a konfirmálók adományozták, az elképzelések szerint pedig jövőre az úrasztalát cserélik ki a fiatalok. Két hete hálaadó istentiszteletet tartottak a templomban, hogy a szó szoros értelmében, Istennek is megköszönjék a „támogatást”.

Tervek természetesen a jövőre nézve is bőven vannak, ezzel kapcsolatban már Vincze János Zoltán árul el részleteket: a lelkesítő lakásra is ráfér a javítás, de mivel manapság jó sok minden a pénz körül forog, lassan lehet csak haladni. – Eddig is sokba került, de örvendünk, hogy megvan, szép, s a hozzáértők szerint, ha csak valamilyen természeti katasztrófa nem történik, 40–50 évig nem lesz gond vele. Kisebb festésekre persze időnként szükség lesz, de örömmel tölt el, ha arra gondolok: mi már rég nem leszünk, a templom viszont akkor is állni fog – mondja Péntek Márton, miközben tovább sétálunk az idén parkosított szép udvaron, s az újonnan elkészült garázs előtt időzünk.

Szó esik ugyanakkor egy másik fontos elképzelés gyakorlatba ültetéséről is, nevezetesen arról, hogy mihamarabb kápolnát létesítenének a gyülekezeti temetőben, ahol egyébként az egyháztagek ingyenesen igényelhetnek sírhelyet maguknak. – 262 sírhely van még szabadon – veti közbe Veér György presbiter, aki a több tekintetben is összetett temetőgondnoki feladatokat látja el Szamosfalván. Ha pedig minden jól megy, akár óvoda, iskola vagy öregotthon létesítésén is gondolkodhatnak, jegyzi meg a lelkipásztor, ez egyelőre még a jövő titka, az egyházi épületek visszaigénylése és a földek értékesítése azonban minden bizonnyal hozzájárulhat a sikerhez.

„Egy pillanatig sem voltam magamra hagyatva”

Péntek Márton közel 18 évi szolgálat után került Szamosfalvára, a 450 lelkes magyarszövati gyülekezet után 2003 őszétől már 770 református lelki életéért felelt. – Hál’ Istennek nem voltak nehézségeink, szerető szívű emberek hívtak meg annak idején, akik aztán szeretettel fogadtak az ideköltözéstől kezdve mindenben a segítségünkre voltak. Egy pillanatig sem voltam magamra hagyatva, Isten nem csak elhívja az ő szolgáit, de mellettük áll mindenben. Az elődöm, Hegedűs József lelkipásztor 30 évig szolgált itt korábban, ő nagyon jól ismerte a gyülekezet örömeit, bánatait, besegített az irodai munkába, és nagy segítségemre volt egészen 2010-ig – részletezi tovább a lelkipásztor.

Vajas János főgondnok szerint a szó pozitív értelmében vett falusias jelző érvényes a szamosfalviakra: közelebbi viszonyban vannak itt az emberek egymással, mint a városban, az istentisztelet után alkalmuk nyílik összegyűlni, beszélgetni. Bár inkább az idősebbek járnak rendszeresen a templomba, a gyülekezetet tekintve arányosan oszlanak meg a gyermekek, fiatalok, a középkorúak és az idősek (úrvacsoraosztási alkalmak, húsvétkor, karácsonykor stb. akár 200–300 személy is elmegy a templomba). A gyülekezet egynegyede, mindazok, akik bent laknak a városban, kissé elszakadtak a többiekől: a lelkipásztor által elmondottakból kiderül, hogy bár ezek az emberek egyházilag Szamosfalvához tartoznak, a távolság és időhiány miatt legtöbbször inkább a hozzájuk közelebb lévő templomot keresik fel. Olyan is van viszont, aki a Donát útról ide jön, mert itt érzi jól magát, „neki ez a templom”.

Szamosfalvához tartozik a kölesi leányegyház (153 lélekkel) és a szopori szórvány (39 lélekkel) is, így három temp-

lombban zajlik istentisztelet vasárnaponként: Kölesen dél előtt fél 10-től, Szoporban délután 3-tól, Szamosfalván pedig délelőtt 11-től és este 6 órától. – Bár még mindig több személyt temetünk, mint amennyit keresztelünk, inkább szaporodunk, mintsem fogynánk: évente öt, hat, tíz család beköltözik hozzánk a környező falvakból, a Mezőségről, ebben a tekintetben nincs okunk panaszra – fűzi hozzá a lelkipásztor.

Összetartó fiatalok, szüretelő felnőttek

Gyenge Zoltán Balázs kántor érdeme, hogy a szamosfalvi fiatalok összetartó csapattá verbuválódtak: az énekkar gyümölcsöző tevékenysége mellett időnként (húsvét, karácsony stb.) különböző előadásokkal lépik meg a közösség tagjait, hétvégeken összegyűlnek a tanácssteremben, ahol a kátéórák és a vallásos foglalkozások mellett a szórakozásra is marad idő. Ilyenkor megünneplik egymás név- és születésnapját, pingpongoznak, beszélgetnek, s ha kedvük tartja, focizni is elmennek közösen. Nagyjából 25–27 állandó taggal működik jelenleg az ifjúsági csoport, a vallási táborok sorában idén nyáron a tengerre utaztak, ugyanakkor a többi kolozsvári gyülekezet ifjúsági csoportjainak tevékenységébe is aktívan bekapcsolódnak.

A felnőttek – középkorúak és idősek – is találhatnak maguknak érdekes programokat, ha a szeretetvendégségekre és a nőszövetség által szervezett teadélutánokra ellátogatnak, vagy akár a parókian október végén sorra kerülő táncos szüreti mulatságra. Két év múlva pedig, a templom felszentelésének századik évfordulóján büszkén fogadhatja vendégeit a gyülekezet, hirdetve: összefogással, áldozatos munkával a 21. század második évtizedében is lehet nagyot alkotni, ami nem csak a saját, de az utánuk következők javát is szolgálja.

Több „beszélgető”-találkozót szeretnének a kolozsvári ifisek

KISS GÁBOR

Bár Kolozsváron 12 gyülekezetben 12 ifjúsági csoport működik, mégis régi ismerősökként üdvözölték egymást a fiatalok a Bocskai téri IKE Klubban október 7-én szervezett Kolozsvári Ifik Nyílt Napján. A 12 ifiből 9 képviseltette magát. Körülbelül 150-en vettek részt az esten, amelynek nyitóáthítatát Cseh Zoltán teológus, a Törökvágási Egyházközség tagja tartotta Pál Timóteushoz írt első levele 4. részének 12. verse alapján. Cseh Zoltán az ifjak legfőbb feladatairól beszélt, amelyet az ige röviden így foglal össze: „Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”

Mindegyik ifis csoport bemutatja saját csoportja tevékenységeit. Ezekből a beszámolókból, amelyeket kreatív módon egy-egy videóval toldottak meg, kiderült, hogy mennyi tevékenységet folytatnak a fiatalok, mennyi időt töltenek együtt kisebbeknek szervezett programok előkészítésével, de egyértelművé vált: mindegyik

ifi életében vannak olyan pontok, ahol a találkozás kap hangsúlyt. Az egyik ilyen program a Kolozsvári Ifik Színjátszó Találkozója (KISZT), amely minden évben lehetőséget ad a találkozásra és a versenyzésre. Ugyanilyen jellegűek a sportvetélkedők is. Tussay Szilárd főszerző hangsúlyozta, hogy az estet azért szervezték meg, mert úgy látták, a közös programok általában vetélkedők, ám alig van olyan esemény, amikor az ifisek „csak” együtt lehetnek, amikor nem kell megmérkőzniük, nem kell egymással szembe fordulniuk, hanem beszélgethetnek. Egyetlen ilyen állandó jellegű programot szerveznek, a Kolozsvári Református Ifisek Találkozóját (KRIT), ám ez nem gyakori esemény, ezért a jövőben is megpróbálnak minél több találkozót szervezni a fiataloknak.

Márton Előd, az Ifjúsági Keresztény Egyesület (IKE) utazótitkára beszélt az IKE programjairól, céljairól. A szervezet az Erdélyi Református Egyházkerület hivatalos ifjúsági szervezete, célja fiatalok által terjeszteni az evangéliumot. Több szakosztálya is van az IKÉ-nek, az egyik a

kolozsvári egyetemistákat tömörítő Főiskolás Ifjúsági Keresztény Egyesület (FIKE), de van olyan szakosztály, amelyik a sportprogramokkal foglalkozik, vagy IKE-munkatársak képzését vállalta fel. Márton Előd elmondta, hogy idén a munkatársképzőt a kolozsvári ifisekkel együtt szerveznék, és reményét fejezte ki, hogy a fiatalok hajlandóak lesznek segíteni. Az IKE országos programjai közül megemlíthető az IKE-találkozó, a Válsz Irányt Keresztény Ifjúsági Fesztivál, amely az IKE-találkozóból nőtt ki magát, a Várom az Urat adventi keresztény zenefesztivál, az IKE Sportnapok, illetve más nyári táborok, bibliaismereti vetélkedők. A szervezet utazótitkára ugyanakkor elmondta: tervei között szerepel, hogy a gyülekezeti ifjúsági bibliaórákra is ellátogasson, megismerkedjen a csoportokkal. Szeretné, ha szorosabb együttműködés alakulna ki a csoportok között, és egymás munkáját is segíthetnék, együttműködnének bizonyos programok megszervezésében. A rendezvény a FIKE Band koncertjével ért véget, a fiatalok pedig meleg tea és ropi mellett beszélgethettek.

Hírek

GYŰJTÉS A WITTENBERGI VÁRTEMPLOM RESTAURÁLÁSÁRA

A 2017-ig tartó Reformáció évtizede nevű programsorozatba való bekapcsolódásra biztatja az Erdélyi Református Egyházkerület tagjait körlevelében Pap Géza püspök, arra kérve a gyülekezeteket, ha tehetik, nagylelkű adományaikkal járuljanak hozzá a súlyosan megromlott Wittenbergi Vártemplom felújításához. A németországi Gustav Adolf Werk segélyszervezet vezetősége levélben tájékoztatta a partneregyházak vezetőit arról, hogy az ottani protestáns egyházak miként készülnek a reformáció 500. évfordulójának 2017-ben esedékes megünneplésére. A német protestánsok 2008–2017 között, a Reformáció évtizede keretében évente más tematikájú rendezvénysorozattal ünnepelnek: tavaly pl. Reformáció és oktatás, idén Reformáció és szabadság volt a téma. A levél ugyanakkor a Wittenbergi Vártemplom felújításához adományozásra is kéri a híveket, a 8 millió euró restaurálási költségeket a Wittenberg összkapcsolásának alig 10 százalékát kitevő protestáns közösség nem képes teljes egészében vállalni. „Meggyőződésünk, hogy egyházkerületünk minden egyes lelkipásztor és gyülekezeti tagja átérzi református hite kapcsán már gyermekora óta tanítói, majd később önnön maga által oly sokat emlegetett Wittenbergi Vártemplom esetében a javítás szükségességének jelképszerű fontosságát” – vélekedik Pap Géza, aki a támogatás legmegfelelőbb módjának a hazai reformáció emlékeztetések istentisztelein begyűjtött perselyes és céladományok felajánlását tartja. A gyűjtések 2017-ig tartanak.

IFIS SZÍNJÁTSZÓK TALÁLKOZNAK NOVEMBERBEN KOLOZSMONOSTORON

A Kolozsvári Ifisek Színjátszó Találkozója (KISZT) november 19-én 11. alkalommal várja az érdeklődőket a Kolozsmonostori református templomba. A szervező ez alkalommal az elmúlt esztendő győztese, az Alsóvárosi (Kétágú) ifi. Tíz évvel ezelőtt a kolozsmonostori ifisek azon gondolkodtak, hogy kellene valami olyan rendezvényt szervezni, ami összekapcsolja a kolozsvári ifiseket. Olyan rendezvényt „álmodtak meg”, ami a kultúrához kapcsolódik, érdekes, megmozgat egy nagyobb csoportot és természetesen vallásos üzenete is van. Így született a színjátszó találkozó ötlete. Ebben az évben is nagy izgalommal készül nyolc gyülekezet ifjúsági csoportja a KISZT-re.

G y e r e k e k v á r

A reformáció küszöbén

Kedves gyermekek!

Sokszor érdeklődtek szüleitektől, nagyszüleitektől, vallásánaraitoktól és lelkipásztoraitoktól s talán másoktól arról, hogyan, honnan hallhatjátok meg Isten szavát, hogyan, honnan tudhatjátok meg azt, hogy Isten mit üzen nektek. Érdeklődésekre legtöbbször érkezik válasz, és ki-ki a maga tudása, hite, meggyőződése, képessége szerint felel. E feleletek rámutatnak arra, hogy igen, Isten szava ma, a 2011-es év alkonyán is szól hozzátok, szól hozzánk.

A történelemben sokszor láthatjuk, hogy voltak és vannak időszakok, amelyek az isteni segítségről, illetve a segítség elmaradásáról tanúskodnak. Van, amikor Isten nyilvánosan megmutatkozik, és van, amikor rejtőzködő Istenről beszélhetünk. Ez mindig az emberek hozzáállásától is függ. Az Isten és ember szövetségében mi vagyunk azok, akik meghátrálunk, akiknek nincs szükségünk Istenre, ekkor ő elrejtőzik. Ő ott van, de hallgat. Gondoljunk csak arra, hogy ma az Isten irodalmi formában megjelent szavát hányszor vesszük elő, hányszor és mennyit olvassuk a Bibliát. Pedig egészen közel van hozzánk, talán a könyvespolcunkon kuporog a többi könyv mellett, vagy az ágyunk mellett várja, hogy kézbe vegyük, kinyissuk, és olvasva sorait hagyjuk, hogy Isten szóljon hozzánk.

Eta

Vedd és olvasd a Bibliát, mert:

„Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az Ő nevében.”

Jn 20,31

Tudod-e?

- A Biblia szó görög eredetű és könyveket jelent, tehát a Biblia egy egész könyvespolc egy magában.
- A Bibliának két fő része van: Ószövetség és Újszövetség.
- Az Ószövetség 39 könyvet tartalmaz, az Újszövetség 27-et.
- Az Ószövetség központi üzenete a Tízparancsolat Igéi, az Újszövetségé Jézus Krisztus keresztthalála és feltámadása.
- Az Ószövetséget héber (kisebb részben arámi) nyelven írták, az Újszövetség görög nyelven íródott.
- Több mint 2000 nyelvre és nyelvjárára fordították le a Bibliát.
- Magyar nyelvre a teljes Bibliát először Károli Gáspár gönci református esperes fordította le. 1590-ben, Vizsolyban nyomtatták ki Mantskovit Bálint nyomdájában.
- A református egyház tanításának alapja a teljes Szentírás.
- Egyesek szerint a legkisebb nyomtatott Biblia Angliában készült, 4,5 cm hosszú, 3,2 cm széles, 2 cm vastag és 878 oldalt számlál.
- A legnagyobb Bibliát egy Los Angeles-i asztalos készítette, két év alatt véste be az életet adó ígétet vékony, egyméteres falapokra. 8048 oldalt tartalmaz, 547 kilogrammot nyom és vastagsága 2,5 méter.

Megtudhatod, mi a Biblia központi üzenete, ha felismered a mellékelt betűhalmazban az ígét. Segít a minta: színezd ki a betűrácsban a minta x-szel jelölt négyzeteit, majd soronként olvasd össze a színes betűket!

	X	X									X	X	
X		X	X								X	X	X
	X	X		X	X				X	X		X	X
		X	X	X	X	X		X	X	X	X	X	
			X	X	X	X	X	X	X	X			
				X	X	X	X	X					
				X	X	X	X	X	X				
				X	X	X	X	X	X				
				X	X	X	X	X	X				
				X	X	X	X	X	X				
				X	X	X	X	X	X				
X		X	X							X	X		X
X	X										X	X	

B	„M	E	W	S	E	D	R	F	T	G	Y	R	T	M	
Ú	V	G	Y	S	D	F	G	H	J	K	S	Z	N	E	
R	R	E	D	T	T	G	H	R	E	I	B	S	T	V	
B	C	E	N	A	V	I	B	L	Á	G	O	T	Z	C	
E	W	T	H	O	G	Y	A	Z	Ő	E	G	S	A	Q	
H	F	G	Y	S	Z	Ü	L	Ö	T	T	F	T	D	Y	
J	U	Y	R	I	Á	T	A	D	T	A	D	F	G	H	
W	E	T	T	Y	H	O	G	Y	V	E	R	T	Y	U	
S	D	F	G	A	L	A	K	I	H	I	J	U	T	F	
K	J	J	S	Z	E	N	Ő	B	E	N	N	H	J	U	
U	L	K	E	E	L	N	E	V	E	S	S	E	R	T	
H	G	Z	E	N	H	A	Y	N	E	M	Ő	R	T	R	
F	Ő	K	R	É	L	I	U	Y	E	T	I	E	L	O	
E	T	G	Y	E	T	Y	U	I	O	P	E	N	”	U	J
T	N	3	Y	E	R	T	Y	U	I	O	P	I	6	R	